

kunde tages af en anden paa det samme Sted. Det ligger ogsaa ganske uden for Tankegangen den Gang, saaledes som den Frihed, der anvises i Valget, tilstrækkeligt viser. Det var altsaa ganske vist Meningen med disse Bestemmelser at bevare Enheden i Henseende til Navnet inden for Slægten, men paa den anden Side var det dog ikke Meningen at lænkebinde alle kommende Generationer saaledes til det oprindelig valgte Slægtsnavn, at de ikke kunde blive fri derfor og skifte Navn. I den Henseende anvises der jo for det første i den absolute Konges Ret til at give Bevilling og Undtagelse Adgang til at give Bevilling til Navneforandring, men denne Bevilling blev ogsaa udtrykkeligt udtalt i den Bestemmelse, som sagde, at alle kommende Generationer i denne Slægt skulde have det samme Slægtsnavn, medmindre der blev givet dem Bevilling til Navneforandring, og paa dette Grundlag udviklede der sig saa en Bevillingspraksis i Retning af at forandre Navn.

Denne Bevillingspraksis giver naturligvis ikke noget retligt Krav paa at faa Navneforandring under nogen som helst Betingelse. Men man har givet en rimelig Udsigt til at kunne opnaa saadan under visse Betingelser, en Udsigt, som altsaa vedkommende, der andrager om Navneforandring, kan vente fyldestgjort, naar disse Betingelser ere til Stede. Men disse Betingelser ere ikke præcise, ikke saaledes fæstnede i bestemte Regler, at der ikke paa ethvert Punkt, kan jeg sige, er Tale om et meget vidt og frit Skøn hos Justitsministeriet. Den eneste Betingelse, som synes nogenlunde fast, er, at der skal betales de bekendte 33 Kr. 66 Ø. for at opnaa denne Bevilling. Men denne Betingelse er i Virkeligheden ogsaa undergivet et Skøn, idet der samtidig er Beføjelse for Justitsministeriet til at fritage for Afgiften, naar vedkommende maa betragtes som uformuende. — En anden Betingelse, som denne Bevillingspraksis erkender, er den ved de oprindelige Bestemmelser af 1828 grundlagte Betingelse, at det maa være passende Navne. Men Skønnet om, hvad der er passende, er fuldstændig frit. I de oprindelige Bestemmelser har man naturligvis Anvisning til, hvad der vel ogsaa uden en saadan Anvisning vilde finde Sted, at Forandring til et Navn, som er plat, raat eller paa anden Maade stødende for Sømmeligheden, gives der ikke Bevilling til. En anden Ting, som i de oprindelige Bestemmelser er inddragen under, hvad der ikke er passende, er, at man ikke maa

danne Navne af kvindelige Fornavne med — sen, men skal tage de mandlige Fornavne. Man maa f. Eks. ikke danne Navnet Lovisesen, man skal tage et Navn som Ludvigsen. — Men eet Hensyn har man ikke i den derefter fulgte Praksis draget frem under Synspunktet: det passende, idet man ikke har afvist Navne, som enten ere rene Fantasinavne, eller som ikke have deres Rod i dansk eller blot nordisk Kultur og Sprog, men i fremmed Kultur og Sprog. Det Hensyn har man ikke anset sig berettiget til, eller har man ikke faaet Anvisning eller Vejledning eller Impuls til at drage frem. Deraf følger, at der ad Bevillingsvejen er kommet en hel Del Navne ind, som enhver, der har Følelse for det danske Sprog, med Rette kan sige, hvis de blive almindelige, ville give Nationen et falsk Præg, hvad enten man tænker paa Navne, der maa henlede Tanken paa vendiske eller slaviske Stammer eller paa sydtysk, svejtsertysk Rod, eller henvise til keltisk, irsk og romansk eller sligt. Man har ikke haft nogen Impuls til at afvise dem, fordi de bragte os ind paa et fremmed Omraade, og det skønt man maa sige, at det ikke er heldigt, at den danske Nation kommer til i større Omfang at bære et fremmed Skilt, som det i disse Tilfælde er. — En tredje Betingelse, som Bevillingspraksis har fastholdt og ufravigelig fastholdt, er den, at Enheden inden for Slægten maa fremdeles bevares. Man har derfor gjort Bevillingerne afhængige af, at der ikke gjordes Skilsmisse inden for Slægten, medmindre Samtykke fra alle — efter familieretlige Regler — vedkommende foreligger. — Endvidere kan man sige, at der er taget Hensyn til, om der er rimelig Interesse i at faa det forandrede Navn. Men der har Praksis selvfølgelig maattet være meget fri, meget liberal i sin Bedømmelse. Det hører jo til de Ting, som man nødig gaar imod, naar man ikke kan paavise positivt, at en uberettiget, en urimelig Interesse bærer Andragendet. Og saa har der endelig udviklet sig den Praksis, nærmest i Tilslutning til denne Betingelse, at der maa være en rimelig Interesse, at der ogsaa tages Hensyn til andre Slægters Interesser, saaledes at man inden for visse Grænser har taget Hensyn til, om man gik andre Slægters Interesser for nær, naar Forandringen gik ud paa at tage et Navn, som var knyttet til andre Slægter i Forvejen. Man har inden for visse Grænser taget dette Hensyn, men dels var det ikke og kunde ikke være et retligt Hensyn, men kun et Billighedshensyn, et Skøn,